

KAPITOLA I.

TŘI MUŽI POTŘEBUJÍ ZMĚNU. – ANEKDOTA JAKO DŮKAZ NEBLAHÝCH NÁSLEDKŮ PODVODU. – GEORGE A ZBABĚLOST. – HARRIS MÁ NÁPAD. – HISTORKA O STARÉM NÁMOŘNÍKOVÍ A NEZKUŠENÉM VÝLETNÍKOVÍ. – HORLIVÉ LODNÍ MUŽSTVO. – KDYŽ VANE VÍTR OD BŘEHŮ, JE PLAVBA NEBEZPEČNÁ. – NENÍ MOŽNÉ VYPLOUT, KDYŽ VANE VÍTR OD MOŘE. – ETHELBERTHINY ÚVAHY. – NA VODĚ JE VLHKO. – HARRIS NAVRHUJE VÝLET NA KOLE. – GEORGE MYSLÍ NA VÍTR. – HARRIS NAVRHUJE ČERNÝ LES. – GEORGE UPOZORŇUJE NA KOPCE. – HARRISŮV PLÁN, JAK VYRAZIT DO HOR. – VYRUŠENÍ PANÍ HARRISOVOU.

„Potřebujeme změnu,“ řekl Harris.

V tom okamžiku se otevřely dveře a se slovy, že mi Ethelbertha vzkazuje, že kvůli nemocnému chlapci nesmíme přijít domů pozdě, nahlédla dovnitř paní Harrisová. Myslím si, že Ethelbertha je, co se dětí týká, příliš úzkostlivá. Upřímně řečeno, klukovi nebylo vůbec nic. Šel jen ráno s tetou na procházku a zahleděl se do výlohy cukrárny. Teta ho do ní samozřejmě vzala a nakoupila mu koláčů a dortů, dokud sám neřekl, že má dost, a zdvořile nepoděkoval, že mu to opravdu stačilo. Je pak jasné, že si dvakrát nákyp ke svačině nevezme, a Ethelbertha hned panikaří, že je dítě nemocné. Paní Harrisová dodala, že nám všem jistě prospěje, když za chvíli vyjdeme nahoru, abychom stihli

vystoupení Muriel. Připravila si recitaci „Čajového večírku bláznivého kloboučníka“. Osmiletá, vtipná Muriel je druhým dítětem Harrisových. Odpověděli jsme, že hned jak dokouříme, přijdeme, ale pro jistotu jsme poprosili, aby s přednesem nezačala před naším příchodem. Slíbila nám, že vystoupení zdrží, co to půjde, a odešla. Jakmile se dveře zavřely, vrátil se Harris k původní myšlence.

„Víte, co chci říct,“ řekl, „úplnou změnu.“

Jenomže je otázkou, jak to provést.

George navrhl: „Služební cesta.“ To byl jeho způsob. Svobodný mládenec si myslí, že vdaná žena takovým věcem nerozumí. Znal jsem jednoho mladého muže, inženýra, kterého napadlo, že by měl vyrazit na pracovní cestu do Vídně. Jeho žena chtěla znát důvody. Odpověděl jí, že je jeho povinností navštívit doly v sousedství hlavního města Rakouska a napsat o tom zprávu. A byla už taková, že chtěla jet s ním! Snažil se jí to rozmluvit, že doly pro tak krásnou ženu nejsou vhodným místem. Souhlasila, a proto by ho ani do dolů nedoprovázela, ale ráno by ho viděla odcházet a potom by se až do jeho návratu sama zabavila. Prohlížela by si vídeňské obchody a sem tam si koupila nějakou maličkost, která by se jí zalíbila. Tím, že to byl jeho nápad, nevěděl, jak z toho vyvázat. A tak deset dlouhých dní sjížděl do dolů v okolí Vídně a po večerech psal referáty, které po něm manželka v zájmu jeho firmy vymáhala, přestože je nikdo jiný po něm nežádal. Trápilo by mě, kdybych poznal, že Ethelbertha nebo paní Harrisová patří k tomuto druhu žen. Také ale není dobré přehánět to se „služebními cestami“, lépe si je schovat pro opravdu důležité případy.

„Ne,“ řekl jsem, „jednejte přímo a mužně. Sám řeknu ženě, že podle mého názoru muž nikdy nedocení štěstí, které doma má.“

A tak jí sdělím, že toužím po tom, naučit se vážit toho, co okolo sebe mám, a že jsem se proto rozhodl odloučit se od ní a od dětí tak na tři týdny. Povím jí," pokračoval jsem směrem k Harrisovi, „že jsi to byl ty, kdo mi v tomto ohledu otevřel oči, a že tobě máme děkovat –“

Harris trochu zprudka odložil svou sklenici.

„Pokud nemáš nic proti tomu, starý příteli," přerušil mě, „raději ne! Bude o tom mluvit s mojí ženou a netěšilo by mě přisvojovat si zásluhu, kterou nemám.“

„Ale máš," naléhal jsem, „byl to tvůj návrh.“

„Na ten jsi mě ale přivedl ty," přerušil mě znovu Harris. „Sám jsi říkal, že je chybné, když si člověk na něco příliš zvykne, a že stálý rodinný život zabeďňuje mozek.“

„Mluvil jsem všeobecně," já na to.

„Bylo to jakoby k věci," řekl Harris. Právě jsem přemýšlel, že bych to zopakoval manželce. Má o tobě velmi dobré mínění, víš. Jsem si jistý, kdybych –“

„Nevystavujme se zbytečně nebezpečí," přerušil jsem nyní já jeho, „je to choulostivá věc, ale vím, jak z toho. Řekneme, že to byl Georgův nápad.“

George se vyznačuje zvláštním nedostatkem vrozené obětavosti, a to mi někdy hodně vadí. Mysleli byste, že s potěšením uvítá příležitost pomoci dvěma starým kamarádům z kleští, ale on je namísto toho ještě protivný.

„Udělejte to," řekl, „a já oběma povím, že můj původní plán počítal se všemi, že jsem chtěl s sebou vzít děti včetně tety a že jsem navrhoval, abychom pronajali roztomilý starý zámeček v Normandii. Jeden takový na pobřeží znám. Tamější podnebí je vhodné zejména pro neduživé děti a mléko tam mají jako nikde

v Anglii. Řeknu jim, že jste mě nakonec přehlasovali, protože jste tvrdili, že si to sami užijeme lépe.“

Jít s vlídností na člověka, jako je George, nemá cenu. Musíte být hlavně důslední.

„Udělej to,“ řekl Harris, „já se k tvému návrhu připojím. Pronajmeme zámek. Vezmeš s sebou tetu – to si osobně pohlídám – a strávíme společně měsíc. Děti tě mají rády. Slíbil jsi, že Edgara naučíš lovit ryby a že si s nimi budeš hrát na divokou zvěř. Od poslední neděle nemluví Dick a Muriel o ničem jiném než o tom, jak jsi dělal hrocha. Bude nás jen jedenáct, a tak můžeme dělat pikniky v lese a večery si zkrátíme hudbou a přednášením. A jak asi víš, Muriel už hraje šest kusů a i ostatní děti se pilně učí.“

George není zrovna hrdina a nakonec povolil. Ale neudělal to právě milostivě. Prohlásil, že stejně by nemohl nic dělat, kdybychom byli tak nízcí, zbabělí a falešní a snížili se k tak ošemetné věci. A že by mě prosil o sklenku vína, pokud tedy nemám v úmyslu celou láhev vypít sám. Potom trochu nelogicky dodal, že jsou Ethelbertha i paní Harrisová rozumné ženy, které o něm smýšlí natolik dobře, že by ani na okamžik neuvěřily, že by nápad vzešel od něho.

Když jsme se přehoupali přes tento bod, vrhli jsme se na otázku, jaká že změna by byla nejprospěšnější.

Harris byl jako obvykle pro moře. Že ví o jachtě jako pro nás stvořené. Mohli bychom ji prý řídit sami bez roty zevlujících lenochů, kteří jen stojí peníze a kazí dojem z plavby. „S jediným šikovným klukem,“ řekl, „to všechno zvládnou sám.“ Tu loď jsme znali a připomněli jsme mu, že jsme na ní už jednou byli. Páchla zateklou vodou a zatuchlou zeleninou, a to nepočítám

celou řadu jiných vůní. (Pokud by šlo jen o zápach, mohli bychom rovnou strávit týden ve výrobně klihu.) Nebylo se kde schovat před deštěm, kajuta totiž byla tři metry dlouhá a ani ne jeden a půl metru široká, z toho polovinu zabírala kamna, která se rozpadala na kusy, jakmile se v nich zatopilo. Paluba byla zároveň koupelnou a ručník pokaždé uletěl do moře právě ve chvíli, kdy jste vystupovali z kádě. Harris a chlapec by dělali všechnu zajímavou práci – hráli by si s plachtami, dívali by se, jak loď uhání, a dělali by spoustu jiných užitečných věcí – a mně s Georgem by nechali škrábání brambor a mytí nádobí.

„No dobře,“ řekl Harris, „najmeme opravdovou jachtu s plavčíkem a vše bude ukázkové.“

S tím jsem také nesouhlasil. Toho plavčíka znám, jeho námořnické schopnosti spočívají v tom, že s lodí leží „na vysokém moři“, což je vlastně místo, odkud má blízko k ženě a rodině, a to ani nemluví o jeho oblíbené hospodě.

Před lety, když jsem byl ještě mladý a nezkušený, sám jsem si najal jachtu. Spojily se tři důvody, které mě k této hlouposti přiměly: zaprvé mě potkalo netušené štěstí, zadruhé Ethelbertha zatoužila po mořské vyjízdě a nakonec jsem na druhý den náhodou v klubu natrefil ve výtisku „Sportsmana“ na tento inzerát:

Milovníkům mořeplavby. – Jediná příležitost.

„Rogue“ je jachta vážící 28 tun. Majitel, který náhle musel odcestovat, pronajme tohoto plně vybaveného „mořského chrta“ na kratší i delší dobu. Dvě kabiny a salonek, Woffenkoffův klavír, nový kotel. Podmínky: 10 guineí týdně. Na dotazy odpoví p. Pertwee a spol. Bucklersbury, 3. A.

Připadalo mi to jako odpověď na modlitbu. „Nový kotel“ mě příliš nezajímal. Říkal jsem si, že tak malé množství prádla, které bychom potřebovali, by počkalo. Ale Woffenkoffův klavír zněl dobře. Představoval jsem si Ethelberthu, jak večer hraje; klidně i něco se sborem, ten by při troše cviku mohlo obstarat i mužstvo; zatímco by náš pohyblivý dům letěl „jako chrt“ stříbrnými vlnami.

Vzal jsem si taxíka jel jsem do Bucklersbury, 3. A. Pan Pertwee působil dojmem skromného muže. Seděl v kanceláři ve třetím patře. Ukázal mi obraz, na němž vítr hnal jachtu. Paluba, která k hladině měla sklon 95°, zela prázdnotou. Asi všichni sklouzli dolů. Opravdu jsem nechápal, jak by se tam někdo mohl udržet, pokud by nebyl přitlučen hřebíky. Zmínil jsem se agentovi o této nevýhodě, ten mi však vysvětlil, že „Rogue“ zde buď pluje kolem nějaké překážky nebo je zachycena při svém pověstném vítězství při jistých závodech. Pan Pertwee předpokládal, že mám v těchto věcech přehled, a tak jsem se už raději na nic neptal. Dvě skvrny blízko rámu obrazu, které jsem při prvním pohledu pokládal za moly, představovaly, jak se zdálo, druhého a třetího vítěze těchto slavných závodů. Fotografie v Gravesendu kotvící jachty už nevypadala tak vzletně, ale dávala tušit bezpečnější rovnováhu. Na všechny své dotazy jsem dostal tak uspokojivé odpovědi, že jsem loď pronajal na 14 dnů. Pan Pertwee byl velmi šťastný, že jsem si ji najal jen na 14 dní; později jsem jeho nadšení sdílel také; protože na pozdější termíny ji už má někdo zamluvenou. Kdybych ji prý chtěl na tři týdny, musel by prý rezervaci zrušit.

Když jsme vše projednali, ještě se mě pan Pertwee zeptal, jestli už mám plavčíka. A pokud ne, tím prý lépe. Všechno jako

by tehdy hrálo v můj prospěch. Pan Pertwee byl přesvědčený, že bych si nemohl zvolit nikoho lepšího než pana Goylese, výborného námořníka – muže, který zná moře jako jiný ženu a který nikoho nepřipravil neopatrností o život. Měl jsem ještě čas a jachta kotvila u Harwiche. Stihl jsem vlak ve tři čtvrtě na jedenáct a v jednu hodinu jsem se sešel s panem Goylesem na palubě. Byl to silný muž, takový otcovský typ. Sdělil jsem mu, že bych rád navštívil Fríské ostrovy a potom Norsko. Řekl: „Ano, ano, pane,“ a vypadal, jako by ho ten plán nadchnul. Že se sám už těší, tvrdil. Začali jsme o zásobování a jeho nadšení ještě zesílilo. Je pravda, že jeho rozpočet na obstarání zásob mi přišel vysoký. Kdybychom žili v době slavného Draka a španělské velmoci, obával bych se, že zamýšlí něco protizákonného. Tatíkovsky se smál a ujišťoval mě, že neřádá nic přehnaného. A i kdyby prý něco zbylo, že si to patrně podle zvyku rozdělí mužstvo. Zdálo se mi, že mužstvo bude mít zásoby na celou zimu, ale nechtěl jsem se uvést jako lakota, a tak jsem už raději mlčel. Suma za nápoje byla také překvapující. Objednal jsem, co chtěl mít pro nás, a potom pan Goyles vznesl požadavky pro mužstvo. Musím uznat, že na něj opravdu myslel.

„Pane Goylesi, nehodlám podporovat pitky,“ namítl jsem.

„Pitky!“ hájil se pan Goyles, „ta troška do čaje!“

Vysvětlil mi, že jeho heslem je: Získej dobré lidi a dobře s nimi jednej.

„Pracují pak pro vás mnohem ochotněji,“ řekl, „a neodmítli by ani příště.“

Abych pravdu řekl, netoužil jsem, aby se kdy vrátili. Cítil jsem vůči nim v sobě vzrůstající nechuť ještě dřív, než jsem je potkal. Považoval jsem je za hrabivce a hýřily. Ale pan Goyles byl tak

veselý a já tak nezkušený, že jsem mu i v této záležitosti šel po vůli. Slíbil, že se pečlivě postará, aby vše bylo v pořádku.

Také jsem mu svěřil, aby najal mužstvo. Odpověděl, že všechno zvládne se dvěma muži a plavčíkem. Pokud tím narážel na sněžení a vypití zásob, pak se myslím přecenil, ale možná že teď mluvil jen o službě na palubě.

Zastavil jsem se cestou u krejčího a objednal si námořnický oblek s bílým kloboukem. Slíbil, že všechno stihne včas. Potom jsem šel domů a řekl jsem Ethelberthě o všem, co jsem udělal. Její radost kalila jen obava, zda jí do té doby krejčí ušije potřebnou výbavu. Jak ženské!

Nechtěli jsme, aby naše líbánky, které začaly teprve nedávno, někdo nemile zkrátil, a tak jsme se rozhodli, že nikoho nepozve-me. A děkuji nebi, že jsme to dodrželi. V pondělí jsme se oblékli do nového a vyrazili jsme. Nepamatuji se, co měla Ethelbertha na sobě, ale ať už to bylo cokoliv, velmi jí to slušelo. Můj oblek byl tmavomodrý, lemovaný úzkým bílým pruhem, vypadalo to velmi efektně.

Pan Goyles nás uvítal na palubě s tím, že je možné podávat svačinu. Musím uznat, že kuchaře vybral znamenitého. O schopnostech ostatních členů mužstva jsem neměl příležitost se přesvědčit. Ale když o nich v klidu přemýšlím, mohu říct, že vypadali velmi bodře.

Přál jsem si, abychom zvedli kotvu, jakmile se mužstvo nabědvá. Chtěl jsem se, s Ethelberthou po boku a doutníkem v ústech, opřít o zábradlí a dívat se, jak bílé skály vlasti pomalu mizí za obzor. Oba jsme se řídili podle programu, čekali jsme ale na palubě sami.

„Zdá se mi, že si dávají načas,“ podotkla žena.

„Jestli chtějí za 14 dní sníst jen polovinu toho, co je na lodi,“ řekl jsem, „budou potřebovat hodně času na každé jídlo. Asi bude lepší nespěchat, jinak z toho nesnědí ani čtvrtinu.“

„To snad šli spát,“ řekla Ethelbertha později. „Za chvíli bude čas na pití čaje.“

Chovali se opravdu velmi tiše. Šel jsem na před a zavolal dolů na kapitána Goylese. Volal jsem třikrát, než vyšel zvolna nahoru. Připadal mi těžkopádnější a starší, než když jsem ho viděl naposledy. V ústech měl vyhaslý doutník.

„Až budete hotovi, kapitáne, vyjedeme.“

Kapitán vyndal doutník z úst.

„Dnes ne, pane,“ odpověděl, „s vaším dovolením.“

„Jak, proč ne?“ ptal jsem se. Víím, námořníci jsou pověřivý národ. Domníval jsem se, že je pro ně asi pondělí nešťastným dnem.

„Den by nevadil,“ odpověděl kapitán, „ale vítr mi dělá starosti. Nezdá se mi, že by se brzy obrátil.“

„Ale proč by se měl obrátit?“ divil jsem se. „Zdá se mi, že je právě, jak má být: pěkně zezadu.“

„Ano, ano,“ řekl kapitán, „to je zcela správné. Ať se nebe nad námi smiluje, pokud se pustíme na moře. Vidíte, pane,“ odpovídal rozvláčně na mou němou otázku, „je vítr, kterému říkáme pobřežní, tedy je to takový vítr, abych tak řekl, který fouká právě od pevniny.“

Vlastně měl docela pravdu, uznávám: vítr vanul právě od země.

„Snad se změní v noci,“ utěšoval mě kapitán, „a nakonec není tak prudký a loď se drží dobře.“ On se vrátil ke svému doutníku a já na zád k Ethelberthě, abych jí vysvětlil příčinu odkladu.

Její nadšení bylo mnohem menší, než když vstupovala na palubu, a přála si vědět, proč nemůžeme odrazit, když vítr vane od pevniny.

„Když nebude foukat od země, bude foukat od moře,“ tvrdila, „a potom nás zažene zpět k pobřeží. Přejde mi, že potřebujeme právě tento vítr.“

Na to jsem řekl: „Má drahá, mluví z tebe nezkušenost. Na první pohled se sice zdá, že je to vítr, který potřebujeme, ale není to pravda. Je to tak zvaný pobřežní vítr a pobřežní vítr je vždy velice nebezpečný.“ Chtěla vědět, v čem je pobřežní vítr nebezpečný.

Její naléhání mě začalo trochu unavovat. A možná jsem byl už také rozladěný, jednotvárné kolébání ukotvené malé lodě mě „nerva“ skličovalo.

„Nemohu ti to vysvětlit,“ odpověděl jsem a řekl svatou pravdu, „ale vytáhnout plachty při tomto větru by bylo vrcholem bláznovství a mně na tobě, miláčku, příliš záleží, než abych tě zbytečně vystavoval nebezpečí.“

Myslel jsem si, jak jsem jí to pěkně vysvětlil, ale Ethelbertha pouze řekla, že jsme tedy měli přijít raději až v úterý, a sešla dolů.

Ráno se stočil vítr k severu. Vstal jsem brzy a hned jsem na změnu upozornil kapitána.

„Ano, ano, pane,“ řekl, „je to neštěstí, ale nemohu si pomoci.“

„Vy si myslíte, že dnes nemůžeme vyplout?“ troufal jsem si položit otázku.

Nerozzlobil se na mě, jen se usmál.

„Dobře, pane,“ řekl, „kdybyste si přál jet do Ipswiche, poznal bych, vítr by nemohl být lepší, ale protože, hleďte, máme jet k holandskému pobřeží – kdepak!“

Donesl jsem zprávu manželce a rozhodli jsme se strávit den na pobřeží. Harwich není zrovna zajímavé město, k večeru je dokonce nudné. Dostali jsme trochu čaje a řeřichu a pak se vrátili na břeh, abychom se poohlédli po kapitánovi a lodi. Čekali jsme na něj dobrou hodinu. Když se objevil, byl mnohem veselejší než my. Kdyby mě neujistil, že nikdy před návratem na loď nevypil víc než jednu sklenici grogu, byl bych řekl, že je opilý.

Nazítrí byl jižní vítr, kapitán si ale opět dělal starosti. Zdálo se, že je stejně nebezpečné hnout se z místa, kde jsme právě stáli, jako zůstat. Naší jedinou nadějí bylo, že se vítr obrátí dříve, než se přihodí neštěstí. Ethelberthě se jachta znechutila, dokonce řekla, že co se jí týká, raději by strávila týden v plážovém domečku nebo maringotce, která má aspoň větší stabilitu. Zůstali jsme ještě jeden den v Harwichi, tuto i následující noc jsme ale přespali „U Královy hlavy“, protože vítr ještě stále váł od jihu. V pátek se stočil k východu. Potkal jsem kapitána na břehu a navrhl jsem, abychom za těchto okolností vyjeli. Vypadal, že ho mé naléhání rozzlobilo.

„Kdybyste věděl trochu více, pane,“ řekl, „sám byste uznal, že je to nemožné. Vítr fouká přímo od moře.“

Na to jsem řekl: „Kapitáne, řekněte mi, co jsem to vlastně nahl? Jachtu, nebo house-boat?“

Zdálo se, že ho otázka překvapila.

Odpověděl: „Je to jachta.“

„A prosím vás,“ spustil jsem, „může se to vůbec hnout, nebo je to přikované? Pokud ano, řekněte mi to přímo, koupíme několik truhlíků s břechtanem, protáhneme ho přes světlíky, na palubě pak nasázíme květiny a postavíme stan, ať to vypadá pěkně. Pokud ovšem se hnout může –“

„Zda se může hnout?!“ přerušil mě kapitán. „Jen kdyby měla ten správný vítr.“

„A jaký je ten správný?“ zeptal jsem se.

To uvedlo kapitána do rozpaků.

„Během tohoto týdne,“ pokračoval jsem, „jsme měli v různých variacích vítr severní, jižní, východní, západní. Naznačíte-li mi ještě jeden směr, kterým může vítr dout, řekněte mi to a počkáme. Když ne, a zároveň pokud není naše kotva zarostlá do dna oceánu, zvedneme ji ještě dnes a uvidíme, co se stane.“

Pochopil, že jsem se rozhodl.

„Dobře, pane,“ řekl, „vy jste velitel, poslechnu. Mám naštěstí jen jedno dítě, které je na mně ještě závislé, ale nepochybuji, že vykonavatelé vaší závěti neopominou odškodnit mou ženu.“

Jeho vážnost mě zarazila.

„Pane,“ řekl jsem, „jednejte se mnou poctivě. Je naděje, že se za nějakého počasí dostaneme z tohoto prokletého hnízda?“

Goylesovi se vrátila jeho vlídná veselost.

„Vidíte, pane,“ řekl, „to zde je velmi zvláštní pobřeží. Všechno by bylo v pořádku, jakmile bychom se jednou dostali odtud, ale odrazit s takovou skořápkou, jako je ta naše – dobře, abych mluvil přímo, pane, to je těžká věc.“

Nechal jsem kapitána, když mi slíbil, že bude nad počasím bdít jako matka nad svým spícím děťátkem; to bylo jeho vlastní přirovnání, které mne velmi dojalo. Uviděl jsem ho opět v poledne. Hlídal počasí z okna „Řetězu a kotvy“.

V pět hodin se na mě usmálo štěstí, asi v polovině High Street jsem potkal dva přátele – jachtaře, kteří se zde museli zdržet, protože se jim porouchalo kormidlo. Vyprávěl jsem jim svůj příběh, který, jak se zdá, je víc pobavil, než překvapil. Kapitán

Goyles a jeho dva plavčíci ještě stále hlídali počasí. Utíkal jsem do „Královy hlavy“ a připravil Ethelberthu. Potom jsme se všichni čtyři odplížili ke břehu, kde jsme našli náš člun. Na palubě byl jen kluk, mí přátelé si vzali na starost jachtu a v šest hodin jsme už zvesela letěli podél pobřeží.

Na noc jsme zastavili v Aldoborough a příští den jsme dorazili do Yarmouthu. Naši přátelé nás zde ale museli opustit, proto jsem se rozhodl jachty zbavit. Zásoby jsme prodali v dražbě hned zrána. Sice jsem tratil, ale zadostiučiněním mi bylo, že jsem si zahrál na kapitána Goylese. Jachtu jsem svěřil jednomu námořníkovi, který se uvolil, že ji za několik sovereignů dopraví zpět do Harwiche. A my jsme se do Londýna vrátili vlakem. Snad jsou na světě jiné jachty kromě „Rogue“ a jiní kapitáni než jen pan Goyles, přesto jsem po této zkušenosti zatrpkl proti všem.

George se také domníval, že jachta je příliš odpovědná věc, a tak jsme tuto myšlenku zavrhli.

„A co řeka?“ navrhl Harris. „Prožili jsme na vodě tolik hezkých dní.“

George mlčky kouřil a já jsem rozlouskl další ořech.

„Řeka už není tím, čím byla,“ řekl jsem, „nevím, čím to je, ale je tam něco – taková vlhkost – ve vzduchu nad ní, že z toho vždycky dostanu píchání v kříži.“

„A já jsem na tom stejně,“ řekl George, „také nevím, čím to, ale už nemohu spát blízko řeky. Na jaře jsem byl týden u Joea a po každé jsem se probudil v sedm hodin a už jsem nezabral.“

„Vždyť jsem jenom vznesl návrh,“ podotkl Harris, „co se mě týká, nemyslím si, že by mi řeka svědčila, nedělá mi dobře na mou dnu.“

„Co mně dělá nejlépe,“ řekl jsem, „je horský vzduch. Co říkáte na pěší túru Skotskem?“

„Ve Skotsku stále prší,“ odpověděl George. „Předloni jsem tam byl tři neděle a ani jednou jsem neoschnul, a popravdě ani žízní nevyschnul.“

„Ve Švýcarsku je moc hezky,“ podotkl Harris.

„To by nám ale nedovolily, abychom jeli do Švýcarska sami. Víte přece, co se přihodilo posledně. Musíme vybrat místo, kde dáma nebo dítě nemohou existovat: oblast se špatnými hotely a nepohodlným cestováním, kde se budeme potýkat s obtížemi, ztěžka postupovat a možná i strádat hladu –“

„Pomalů!“ přerušil mě George, „zvolni, prosím tě. Nezapomeň, že jedu také.“

„Už to mám,“ vykřikl Harris, „výlet na kole.“

George se na něj nedůvěřivě zadíval. „Musí se hodně šlapat do kopců,“ řekl, „a jede se proti větru.“

„Ale také se hodně sjíždí z kopců s větrem v zádech,“ poznamenal Harris.

„To jsem nikdy nezaznamenal,“ řekl George.

Nic lepšího, než je výlet na kole, nevymyslíš,“ hájil se Harris.

Byl jsem ochoten s ním souhlasit.

„A víte, kam pojedeme?“ pokračoval. „Do Černého lesa.“

„Ale tam jsou všechny cesty do kopce,“ namítl George.

„Ne všechny,“ oponoval Harris, „tak asi dvě třetiny. A na jednu věc jsi zapomněl.“

Opatrně se ohlédl kolem a pak šeptem pokračoval: „Jsou tam malé železnice, které vedou do vrchu, lanovky, které –“

Otevřely se dveře a v nich se objevila paní Harrisová. Sdělila, že si Ethelbertha právě bere klobouk a že Muriel recitovala po

dlouhém čekání „Čajový večírek bláznivého kloboučníka“ za naší nepřítomnosti.

„Zítřka ve čtyři v klubu,“ zašeptal mi na odchodu Harris a cestou po schodech jsem to vyřídil Georgovi.